

Петефі біля Мукачівського замку-в'язниці

Володимир Підпалий

Він схиливсь у низькім поклоні,
кам'яніючи тої ж миті:
схили – зненавистю перемиті,
грона – кров'ю синьо-червоні...
Як флотилії, на овиді
хмари гналися пурпурові.
У важкій гробовиць закові
йшли замучені, гнані, биті.
Йшли, запльовані жовчю ката:
"Ми чекали тебе сторіччя.
Хай про нашу журу засвідчить
жовтий місяць на чорних ґратах.
Коли ніч цілувала ніжно,
як дружинонька незрадлива,
ми засіяли гірко ниву.
Хто без нас її людям вижне?..
Ми сміялися. Ми любили
гори, очі і груди білі.
Чи скарби своїх душ в могили
ми навік заховатъ посміли б?!
Хто себе обкрадати може –
той ніколи життя не вартий..."
Йшли повз нього і поуз ґрати,
повз холодні багнети сторожі.
Йшли брати, племена, народи
під знаменами й канчуками...

Пeregримуючи громами,
він чоло, наче небо, підводив...